

[N. P. Nielsen.]

blev aflastet for Udgifter eller Forpligtelser, der i Virkeligheden paahviler dem. Der er Forhold nok, der gør sig gældende, saadan at det kan der vel nok skønnes om; det kommer an paa, hvordan man endelig former Lovforslaget. Jeg er ikke vis paa, om det ikke vil være rigtigt at foretage visse Ændringer i det. Jeg er saaledes betænkelig ved den Affattelse, § 2 har; selv om jeg erkender, at det er rigtigt, at det er Ministeren for offentlige Arbejder, der faar den Bemyndigelse, der er Tale om her, fordi det da bliver Ministeren, som Rigsdagen altid kan komme til at tale med, der kommer til at staa til Ansvar for det, der sker. Men Ministeren maa jo pleje visse Baneinteresser, og han kunde da ophæve den Sikkerhedsforanstaltning, der er foreskrevet, og saa paabyde Kommissionen sat i Gang. Men det er den Slags Ting, vi kan tale nærmere om i Udvalget. Jeg er heller ikke tilfreds med Affattelsen af § 4 med Hensyn til Sammensætningen af Kommissionen, der skal gøre Indstilling til Ministeren. Der staa, at det er Kommissarius for Jernbaneanlægene, der skal være Formand. Jeg tror ikke, at det er det bedste. Jeg vil haabe, at man kan finde noget andet, selv om jeg erkender, at der skal være et Organ, der kan træffe ensartede Afgørelser for hele Landet. Det er naturligt, at København, Købstæderne og Amtsraadene faar Repræsentation, naar det gælder deres egne Veje og Gader; men det er urimeligt, at Landkommuner og Kommuner med bymæssig Bebyggelse, naar de paagældende Veje kun vedrører disse Kommuner, skal være repræsenterede ved Amtsraadet. De paagældende Kommuner burde have en Repræsentation ligesom København, Købstæderne og Amtsraadene. Ogsaa dette Forhold maa vi kunne blive enige om i Udvalget.

§ 6 har jeg i og for sig ikke noget væsentlig at indvende imod. Jeg vil dog mene, at man i denne Paragraf maa have sat en Begrænsning for, hvor stort et Beløb af Motorafgiften der kan være Tale om at bruge hvert Aar til dette Formaal; det kan ikke være Kommunerne ligegyldigt, hvor stort et Beløb der skal afkortes i den almindelige Motorafgift. Om det skal være 1 eller 2 Mill. Kr. aarligt, det er mindre væsentligt, og om det — som den ærede Ordfører for Venstre var inde paa — skal være fastsat i Loven, at i saa og saa mange Aar kan der bruges saa og saa meget hvert Aar, det er ogsaa et Spørgsmaal, vi kan forhandle om, men vi maa have en Begrænsning paa dette Omraade.

Ja, det er de Par Betæneligheder, jeg har med Hensyn til Lovforslaget, som jeg i øvrigt tilsiger en velvillig Behandling i det kommende Udvalg.

Ulrich: Naar den højtærede Minister har forelagt dette Lovforslag, antager jeg, at den eneste Grund dertil har været de mange Ulykker, der Aaret igennem sker ude omkring paa Vejene ved de vanskelige Krydsninger mellem Jernbaner og Veje og ved særlig vanskelige Vejsving. Jeg siger, jeg gaar ud fra, at det har været den eneste Grund, idet jeg vægrer mig ved at tro, at der hos den højtærede Minister har været nogen som helst Tendens i Retning af ved denne Lejlighed at ville redde noget af Motorafgiften til Fordel for de danske Statsbaner eller andre bestaaende Baner.

Men een Ting forstaar jeg ikke, nemlig at den højtærede Minister, da dette Lovforslag blev forelagt, har slaaet Brødet saa stort op. Til hvilken Gavn, til hvilken Nytte skulde der Landet over reklameres med, at nu skulde der anvendes 20 Mill. Kr. til de og de Formaal? De Penge, der skal anvendes til dette Formaal, er een Gang aflejret dertil gennem den paalagte Motorafgift; i Loven herom staa der udtrykkelig, at Pengene skal anvendes til de Formaal, som Ministeren her foreslaar en ny Lov om, og derfor havde det været ganske unødvendigt at slaa dette Lovforslag op med saa stor Brask og Bram og derigennem i Virkeligheden give en Masse Mennesker Indtryk af, at nu er Rigsdagen parat til igen at vedtage en stor Udgiftslov paa ca. 20 Mill. Kr. Dette er jo aldeles ikke Tilfældet, der er ikke Tale om at skulle bevilge en eneste Øre ud over det, som Rigsdagen gennem Motorafgiftsloven allerede har aflejret til netop dette Formaalets Fremme. Den højtærede Minister ved jo udmærket vel, at der i den Motorafgiftslov, der blev vedtaget i Fjor, Lov Nr. 143 af 1. Juli 1927, udtrykkelig blev indføjet disse to Formaal: Forstærkning af Broer og Sikring af Overskæringer mellem Vejbaner og Jernbaner. Naar dette staa i Loven, saa er der derigennem givet Adgang til, at disse Foranstaltninger kan træffes, og til, at Udgifterne til disse Foranstaltninger kan og skal affholdes af de Beløb, som Kommunerne har faaet som deres Andel i Motorafgiften; der staa udtrykkelig i Loven, at Halvdelen af det Beløb, som vedkommende Kommune faar, skal anvendes til disse specielle Formaal, derunder indbefattet Forstærkning og Istandsættelse af Broer og Sikring af Overskæringer mellem Jernbaner og Veje. Yder-